

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 6 sierpnia 2013 r.

Poz. 5252

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.35.2013 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 2 sierpnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2012 r., poz. 647, z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 402/2013 Rady Miasta Siemianowic Śląskich z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego u zbiegu ulic Kapicy, Kopalnianej i Wieczorka w Siemianowicach Śląskich, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 27 czerwca 2013 r. Rada Miasta Siemianowic Śląskich podjęła uchwałę w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego u zbiegu ulic Kapicy, Kopalnianej i Wieczorka w Siemianowicach Śląskich.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.) Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie przekazał organowi nadzoru uchwałę Nr 402/2013 wraz dokumentacją prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu, która wpłynęła do tutejszego organu w dniu 3 lipca 2013 r.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie.

1. W toku badania legalności uchwały Nr 402/2013 organ nadzoru stwierdził istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego, poprzez niedopełnienie przez Prezydenta Miasta Siemianowic Śląskich obowiązku wynikającego z art. 17 pkt 14 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Zgodnie z art. 17 pkt 11 u.p.z.p. prezydent miasta obwieścił o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego u zbiegu ulic Kapicy, Kopalnianej i Wieczorka w Siemianowicach Śląskich, informując o dyskusji publicznej oraz możliwości składania uwag w nieprzekraczalnym terminie do 22 marca 2013 r. Obwieszczenie, zgodnie z wymogami zostało umieszczone w prasie, a także w Biuletynie Informacji Publicznej. W dniu 25 lutego 2013 r. w Urzędzie Miasta Siemianowice Śląskie odbyła się dyskusja publiczna nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu. Po wyłożeniu do publicznego wglądu projektu planu złożone zostały dwie uwagi, uwaga Centrum Dziedzictwa Przyrody Górnego Śląska oraz osoby prywatnej. Uwagi zostały złożone w terminie. Zarządzeniem nr 1376 Prezydent Miasta Siemianowic Śląskich z dnia 12 kwietnia 2013 r. postanowił o nieuwzględnieniu wniesionych w toku procedury uwag złożonych do projektu badanej uchwały. W myśl wskazanego wyżej przepisu art. 17 pkt 14 u.p.z.p., organ sporządzający plan miejscowy przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag. Zgodnie natomiast z art. 20 ust. 1 ustawy plan miejscowy uchwała rada rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia

uwag do projektu planu. Uchwalając przedmiotowy plan Rada Miasta Siemianowic Śląskich winna była, w oparciu o wskazane przepisy, rozstrzygnąć w kwestii nieuwzględnionych przez prezydenta miasta uwag. Podczas badania uchwały Nr 402/2013 organ nadzoru stwierdził natomiast, że wniesione w toku procedury uwagi, które zostały nieuwzględnione przez sporządzającego plan prezydenta miasta, nie zostały przekazane radzie miasta do rozpatrzenia. Na fakt ten jednoznacznie wskazuje załącznik nr 2 do uchwały Nr 402/2013 stanowiący rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z którego treści wynika: *„Brak uwag wniesionych do projektu planu w trakcie jego uzgadniania i opiniowania oraz wyłożenia do publicznego wglądu i nieuwzględnionych przez Prezydenta Miasta Siemianowic Śląskich.”* Tym samym należało stwierdzić, że wniesione i udokumentowane w dokumentacji prac planistycznych uwagi do projektu planu nie były przedmiotem rozstrzygnięcia Rady Miasta Siemianowic Śląskich, co w myśl 17 pkt 14 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p., musi przesądzać o istotnym naruszeniu trybu sporządzania planu miejscowego.

2. Poprzez ustalenia § 14 pkt 6 lit. a uchwały rażąco naruszono art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 u.p.z.p. W myśl skazanych przepisów w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Dla poszczególnych terenów wyznaczonych liniami rozgraniczającymi należy natomiast obligatoryjnie określić zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Uchwalając przedmiotowy plan miejscowy Rada Miasta Siemianowic Śląskich dla terenów usług ustaliła natomiast, że przy obliczaniu wskaźników powierzchni biologicznie czynnej oraz intensywności zabudowy dopuszczalnym jest bilansowanie łączne terenu U3 i przyległego ZPI4 oraz U5 i ZPI5. W świetle obowiązujących przepisów powyższe jest niedopuszczalne. W myśl bowiem wskazanych przepisów parametr powierzchni biologicznie czynnej oraz intensywność zabudowy określa się w odniesieniu do działki budowlanej, ale leżącej w granicach terenu wyznaczonego przez linie rozgraniczające, określonego symbolem literowym i numerem wyróżniającym go spośród innych terenów. Nie jest zatem dopuszczalnym, aby przyjęte w uchwale wskaźniki i parametry zabudowy, bilansować, w zależności od potrzeb, z terenami sąsiednimi. Przepis art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. wyraźnie bowiem wskazuje, że obszary o różnych zasadach zagospodarowania stanowią wyodrębnione liniami rozgraniczającymi tereny, dla których należy określić niezależne zasady zabudowy i zagospodarowania.

3. Naruszono zasady sporządzania planu miejscowego poprzez nieokreślenie wysokości zabudowy dla obiektów dopuszczonych w ramach terenu US – tereny sportu i rekreacji. Zgodnie z ustaleniami § 16 pkt 1 lit. b uchwały w ramach wskazanych terenów jako przeznaczenia podstawowe oprócz obiektów i urządzeń sportu i rekreacji dopuszczono także zabudowę usługowo – mieszkaniową i mieszkalnictwa zbiorowego. W § 16 pkt 4 lit. c, w zakresie parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy określono maksymalną wysokość zabudowy usługowej do 20 m. Wysokość ta odnosi się jednak jedynie do obiektów usługowych, z pominięciem dopuszczonej zabudowy mieszkaniowej oraz mieszkalnictwa zbiorowego, która w myśl definicji budynku zamieszkania zbiorowego, zawartej w § 3 pkt 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430), nie może zostać uznana za zabudowę usługową. Tym samym ustalając parametry i wskaźniki zabudowy, w tym parametr wysokości zabudowy, które w myśl art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. stanowią obligatoryjne ustalenia planu, należało bezwzględnie ustalić wysokość zabudowy dla wszystkich obiektów budowlanych dopuszczonych w ramach terenu US. Stanowisko takie zostało już z resztą ugruntowane w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w orzeczeniu IV SA/Po 505/13 z dnia 26 czerwca 2013 r. *„podkreślić należy, że pojęcie "maksymalnej wysokości zabudowy" obejmuje wszelkie obiekty, jest zatem z jednej strony pojęciem szerszym od pojęcia budynku, a z drugiej strony zawiera w sobie także pojęcie wysokości budynku. Istnienie takiego ogólnego wskaźnika wysokości zabudowy obowiązującego dla wszystkich obiektów jest celowe z punktu widzenia zapewnienia ładu przestrzennego. Pozostawienie istotnej kategorii obiektów budowlanych w postaci budynków (lub pewnego ich rodzaju) poza tym wskaźnikiem, z powodu istnienia definicji wysokości budynku w przepisach rozporządzenia w sprawie warunków technicznych prowadziłoby do braku konsekwencji i uniemożliwiło organowi planistycznemu osiągnięcie zamierzonego ładu urbanistycznego i architektonicznego.”* Tym samym sąd wyraźnie wskazał, że określenie wysokości zabudowy winno

odnosić się nie tylko do wszystkich dopuszczonych planem budynków, ale także pozostałych form zabudowy.

4. Pozostając przy kwestii określania w planie miejscowym wysokości zabudowy organ nadzoru zobowiązany był także do stwierdzenia naruszenia zasad sporządzania planu poprzez ustalenia § 19 ust. 1 pkt 3 lit. c uchwały, w którym to przepisie prawa miejscowego ustalono wysokość garaży jedynie poprzez wskazanie liczby kondygnacji, jako obiektów jednokondygnacyjnych lub do 3 kondygnacji dla garaży wielopoziomowych. Zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach (orzeczenie II SA/GL 614/11 z dnia 21 maja 2012 r.) odwołanie się jedynie do liczby kondygnacji przy ustalaniu wysokości zabudowy nie wypełnia wymogu wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., nakazującego prawodawcy miejscowemu określenia wysokości zabudowy w planie miejscowym.

5. W ustaleniach § 8 pkt 2 uchwały, Rada Miasta Siemianowic Śląskich, w zakresie zasad zagospodarowania terenów podlegających ochronie ustalonych na podstawie przepisów odrębnych – były teren górniczy, ustaliła, że: *„działalność inwestycyjna winna być prowadzona na podstawie dokumentacji geologiczno – inżynierskiej sporządzonej w oparciu o zalecany zakres badań ustalonych przez uprawnionego geologa lub przedsiębiorcę górniczego, w wyniku której należy wykonać zakres prac zabezpieczających budynki przed ewentualnymi odkształceniami.”* Narzucenie przez Radę Miasta Siemianowic Śląskich obowiązku sporządzenia powyższej dokumentacji, bez jednoczesnego wskazania jaki podmiot zobowiązany jest do wykonania takiej dokumentacji oraz zabezpieczenia budynków przed wskazanymi odkształceniami, wykracza poza zakres kompetencji, przyznanych radzie miasta w art. 15 u.p.z.p. do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Nałożenie powyższego obowiązku nie wynika z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Rada miasta jest natomiast związana granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 u.p.z.p. Treść cytowanego zapisu pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, w szczególności z art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Zgodnie bowiem z przywołanymi normami w planie miejscowym następuje ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy. Art. 15 ust. 2 u.p.z.p. w sposób enumeratywny wymienia materię podlegającą regulacji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Powyższe ustalenia wykraczają poza uprawnienia rady miasta określone w powyższych przepisach, nakładając dodatkowe wymogi, wykraczające poza powszechnie obowiązujące prawo. Rada miasta nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych. Ponadto jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 31 maja 2012 r. – II SA/GL 363/12, to gmina jest zobowiązana do określania przydatności terenu do wykonania obiektów budowlanych oraz różnych form zagospodarowania. Nakładając na inne podmioty obowiązek wykonania dokumentacji geologiczno – inżynierskiej, gmina narusza bowiem nie tylko umocowania wynikające z art. 15 u.p.z.p., lecz przerzuca na inwestorów własne obowiązki w zakresie rozeznania terenu pod kątem przydatności do zabudowy na etapie uchwalenia planu, co rodzi obawy, czy przedmiotowy teren w ogóle mógł być przeznaczony na takie cele z uwagi na skutki prowadzonej w przeszłości eksploatacji górniczej, które nie zostały usunięte.

6. Zgodnie z § 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie z § 3 tegoż rozporządzenia wynika, że ilekroć mowa o drodze rozumie się przez to drogę publiczną. Zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), do dróg publicznych zalicza się drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Jednocześnie poszczególnym kategoriom dróg publicznych, wyżej cytowane rozporządzenie w § 4 ust. 2 przypisuje odpowiednio klasy, którym parametrom powinny odpowiadać. W § 14 pkt 2 lit. e uchwały, jako przeznaczenie dopuszczalne w ramach terenów usług oznaczonych symbolami U1-5, ustalono obiekty obsługi komunikacji, w tym drogi dojazdowe, bez ich wyznaczenia na rysunku planu, a które to drogi kwalifikują się jako drogi publiczne, co wynika z § 4 ust. 2 wskazanego rozporządzenia. Dopuszczenie zatem realizacji dróg publicznych bez wyznaczenia ich przebiegu liniami rozgraniczającymi rażąco narusza z § 5 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, zgodnie z którym usytuowanie drogi następuje w planie miejscowym. Powyższe nie wypełnia także wymogów art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p.

oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którymi obligatoryjne ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacyjnych powinny określać układ komunikacyjny wraz z parametrami i klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

7. Uchwalając przedmiotową zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Miasta Siemianowic Śląskich wielokrotnie uzależniła ustalenia planu od stanowisk innych organów lub podmiotów. W § 6 uchwały określono zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków. Jednocześnie dla poszczególnych obiektów objętych ochroną w planie rada miasta wprowadziła ustalenia nakazujące uzyskanie uzgodnienia służb konserwatorskich:

- § 6 ust. 4 pkt 3: „uzgadnianie z właściwymi służbami konserwatorskimi warunków remontów zewnętrznych fasad obiektów”
- § 6 ust. 6 pkt 1: „nakazuje się uzgadnianie z właściwymi służbami konserwatorskimi projektów modernizacji lub przebudowy jeśli wprowadzą one zmiany kształtu brył, proporcji i detali architektonicznych fasad i konstrukcji obiektów”
- § 6 ust. 6 pkt 2: „rozbiórka lub całkowite przekształcenie obiektów objętych ochroną jest możliwa tylko na warunkach i za zgodą konserwatora zabytków”
- § 6 ust. 6 pkt 3: „postuluje wprowadzenie do gminnej ewidencji zabytków obiektów oznaczonych na rysunku planu po akceptacji służb konserwatorskich.”

Przyznana radzie gminy kompetencja w zakresie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz samodzielność kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy nie oznacza zupełnej dowolności. Akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego stanowiony jest na podstawie upoważnienia ustawowego i winien być sporządzany tak, by przyjęte w oparciu o to upoważnienie normy uzupełniały wydane przez inne podmioty przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Akty te nie mogą zatem wykraczać poza jakiekolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Tylko w ustawie dopuszczalne jest określenie kompetencji organów administracji publicznej. Zakres upoważnienia winien być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę (patrz orzeczenie WSA we Wrocławiu II SA/Wr 760/11 z dnia 15 grudnia 2011 r.).

W konsekwencji należy wskazać, że wprowadzenie przez Radę Miasta Siemianowic Śląskich obowiązku uzyskania uzgodnienia wojewódzkiego konserwatora zabytków na wskazane prace prowadzone przy obiektach objętych ochroną w planie stanowi bezsprzecznie naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tak sformułowany obowiązek niewątpliwie pozbawiony jest podstawy prawnej, a kwestionowane zapisy uznać należy za nieuzasadnione rozszerzenie kompetencji wojewódzkiego konserwatora zabytków. Zakres kompetencji organu nadzoru konserwatorskiego, formy współdziałania tegoż organu z organami administracji architektoniczno - budowlanej, obowiązki podmiotów zamierzających dokonać określonych czynności w stosunku do zabytków, wszystko to zostało już kompleksowo uregulowane przez ustawodawcę, przede wszystkim w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz w Prawie budowlanym.

8. W § 9 ust. 5 i ust. 6 uchwały wprowadzono ustalenia planu uzależniające wykonanie określonych w nich czynności od uzgodnienia z zarządcą drogi. Faktem jest, że zgodnie z obowiązującymi w zakresie planowania przestrzennego przepisami prawa, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinny być wyrażane jako nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia, jednakże treść takich ustaleń powinna być jasno sformułowana poprzez zasady i warunki zagospodarowania terenów i nie powinna budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Nakładanie na inwestora obowiązku uzyskania uzgodnienia zarządcy drogi w przypadku remontów budynków lub ogrodzeń czy warunków obsługi komunikacyjnej wykracza poza kompetencje rady gminy. Każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miasta Siemianowic Śląskich, winno mieć oparcie w obowiązującym prawie. W ocenie organu nadzoru, wskazane w § 9 ust. 5 i ust. 6 uchwały, uregulowania wykraczają poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad

modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Upoważnienie wyrażone w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. nie obejmuje możliwości umieszczania w miejscowym planie uregulowań kwestii związanych z koniecznością uzgadniania inwestycji z zarządcą drogi.

Podobne zapisy wprowadzono także w § 10 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały, uzależniając korekty przebiegu projektowanych sieci infrastruktury technicznej, a także korekty stref ich uciążliwości, od uzgodnienia z gestorami mediów i zarządcami tych urządzeń.

9. W badanej uchwale organ stanowiący wielokrotnie posłużył się odesłaniem do projektu budowlanego, który to projekt winien być sporządzany m.in. w oparciu o ustalenia zawarte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego:

- § 5 ust. 5: *„W zakresie ochrony przeciwpożarowej: w celu ochrony osób i mienia przed zagrożeniami pożaru, a także katastrofami i klęskami żywiołowymi należy na etapie projektów budowlanych wprowadzić przeciwpożarowe zaopatrzenie wodę oraz drogi pożarowe na zasadach określonych w przepisach odrębnych”*;
- § 11 ust. 1 pkt 1: dopuszcza się *„korekty przebiegu projektowanych sieci i rejonów lokalizacji urządzeń infrastruktury technicznej oraz ich parametrów w projektach budowlanych (...)”*;
- § 18 ust. 5 pkt 3: *„szczegółowy przebieg dróg wewnętrznych nie wyznaczonych w planie wynikać będzie z opracowanych projektów budowlanych (...)”*.

W myśl art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (Dz. U. z 2010 r., Nr 243, poz.1623, z późn. zm.) przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno – budowlanymi.

Mając na uwadze powyższe przepisy, projekt budowlany winien być zgodny z ustaleniami planu miejscowego, jednakże, to w projekcie zagospodarowania działki, stanowiącym element składowy wniosku o pozwolenie na budowę, uwzględnia się warunki techniczno – budowlane, w tym przepisy przeciwpożarowe czy lokalizację sieci infrastruktury technicznej. Tym samym ustalenia planu miejscowego nie powinny regulować kwestii unormowanych aktem prawa hierarchicznie wyższego. Zapisy planu nie powinny także odwoływać się do aktów administracyjnych jakim jest decyzja w sprawie pozwolenia na budowę, a także delegować na organy administracji architektoniczno – budowlanej obowiązek weryfikowania, czy w projekcie budowlanym uwzględniono nakazy wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, de facto powielające przepisy wyższego rzędu, regulujące materie która winna znaleźć się w projekcie budowlanym.

10. W § 4 pkt 6 uchwały wprowadzono definicję wysokości zabudowy stanowiącą modyfikację pojęcia wysokości budynku, zdefiniowanego w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki ich usytuowanie* (Dz. U. nr 75, poz. 690). Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 9 lipca 2008 r. znak: II SA/Sz 379/08, z aden przepis prawa obowiązującego (rangi ustawy) nie dał takich kompetencji organom gminy, aby w ramach przepisów prawa miejscowego ustalały sobie dowolnie, a następnie stosowały własne przepisy definiujące, jak należy dokonywać pomiaru wysokości budynku, gdyż to wynika z powyżej powołanego przepisu rozporządzenia (źródła prawa powszechnie obowiązującego). Jest to jeden z podstawowych elementów konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego, wynikającej z art. 2 Konstytucji RP.

Zauważyć przyjdzie bowiem, że powtarzanie lub modyfikowanie materii ustawowej w aktach prawa miejscowego jest niedopuszczalne. Uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego regulująca jeszcze raz to, co zostało zawarte w ustawie, istotnie narusza prawo i jest nieważna – wyrok NSA – II SA/Wr 1179/98. Trzeba bowiem brać pod uwagę fakt, że powtórzony lub zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście regulacji zawartej w uchwale, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.

11. W § 19 ust. 1 pkt 6 uchwały dopuszczono odstępstwa od parametrów i wskaźników zabudowy, o których mowa w ust. 3 pkt 1-2 uchwały. W miejscu tym należy wskazać, że w uchwale Nr 402/2013 brak jest wskazanej jednostki redakcyjnej, do której następuje odwołanie. Tym samym przepis § 19 ust. 1 pkt 6 uchwały stał się nieczytelny, bowiem nie wiadomo w zakresie jakich parametrów i wskaźników zabudowy miałyby obowiązywać. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako

akt prawa miejscowego powinien być natomiast jednoznaczny i nie powinien budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr 402/2013 Rady Miasta Siemianowic Śląskich z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego u zbiegu ulic Kapicy, Kopalnianej i Wieczorka w Siemianowicach Śląskich w całości.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY
ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Igor Śmietański

Otrzymują:

- 1) Rada Miasta Siemianowic Śląskich
- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru,
- 2) A/a.